

Toppianist gedwongen tot tweede liefde

Sporen naar de horizon omschrijft 21 hoogtepunten van een wereldreis die volgens schrijver Bastiaan Brink een verhoogd bewustzijn teweeg brengen.

Momenten van intense beleving zocht Deventenaar Bastiaan Brink. De toppianist miste die momenten nadat weigerende vingers zijn muziekcarrière braken. Op zijn wereldreis, waarover hij een boek schreef, vond hij alsnog 21 van die ogenblikken die de tijd lijken te vertragen.

Bastiaan Brink in zijn werkkamer in het historische Deventer Bergkwartier. De pianist kan door de 'muzikantenvloek' geen piano meer spelen op hoog niveau. Met taal wil hij nu schoonheid creëren. Hij schreef een boek over zijn wereldreis. foto Tom van Dijk

door **Jacobien de Krijger**

Bastiaan Brink (42) zat tot 2007 midden in de muziek. Hij componeerde, maakte locatie-theater met muziek en dans, en gaf pianoconcerten in binnen- en buitenland. Solo, maar ook met het mede door hem opgerichte Bergen Kwartet. „Met veel moeite en inzet had ik een plekje verworven binnen het selecte clubje pianisten dat professioneel podia bespeelt”, vertelt Brink in zijn eeuwenoude woning in het Deventer Bergkwartier. Hij richtte zich op eigen composities,

de moderne Nederlandse componist Simeon ten Holt en de Russische Galina Ustvolskaya. Geen eenvoudig werk. „Mensen zeggen wel eens dat ik extremen zoek”, zegt Brink die naast zijn muziekstudie antropologie, filosofie en theologie studeerde. „Als je met vier pianisten een concert geeft dat vier uur kan duren, is dat wel een uitputtingslag, ja. Maar ik doe het omdat het zo ongelooflijk mooi is.”

Toen hij dacht zijn bestaan 'redelijk voor elkaar te hebben', doemde tijdens het project Duiveldansen vanuit het niets het noodlot op. „Ik merkte dat mijn techniek er niet op vóóruit maar op achteruit ging. Ik kon mijn vingers niet meer coördineren. Binnen vrij korte tijd moest ik mijn pianistische activiteiten neerleggen.” De neurologische aandoening die hem trof, komt vaker voor bij topmusici. „Een avondvullend pianoconcert is topsport en raakt aan de uiterste grenzen van wat een mens kan. Er gaat vaker iets mis. Ze noemen het ook wel de muzikantenvloek.” Voor de ziekte, waarbij het brein verkeerde informatie naar de vingers stuurt, bestaat geen remedie.

Drie jaar lang probeerde Brink naar eigen zeggen te genezen. „Medici staan voor een raadsel. Ik ben eindeloos onderzocht, zelfs naar een specialist in Berlijn afgereisd. Het is een akelige ziekte waarbij alles wat je eraan doet, het erger maakt. Het is mysterieus. In mijn rechterhand is het bijvoorbeeld weggegaan maar in mijn linkerhand gebleven.”

Hij vergelijkt het afkalven van zijn muzikale kunnen met een kind dat vermist raakt. „Muziek is niet een beroep, het is een diepe passie in mijn wezen. Als je dat van mij afneemt, is dat mijn achilleshiel. Als een kind vermist raakt en je hebt na een à twee jaar nog geen bericht dan kom je daar niet van los. Ik vond het onbegrijpelijk dat

het lot me uitgerust heeft met bepaalde talenten en de wil die te ontplooiën, en op het moment suprême, als kunst tot iets moois ontplooiert, alles kapot gaat.” Omwille van zichzelf en zijn omgeving gaf hij in 2010 de strijd met zijn ziekte op. „Toen ik stopte met proberen te genezen wilde ik ook weg, de wijde wereld in.” Hij realiseerde zich dat wat hij miste niet alleen op het gebied van muziek valt te beleven. „Het belangrijkste van muziek maken is niet het applaus maar momenten creëren van grote sublimiteit en schoonheid die een verhoogd bewustzijn teweegbrengen bij mijzelf en het publiek. Een soort wonder geschiedt er, alsof de slinger van het universum trager beweegt.”

In de hoop dit soort zeldzame momenten te beleven, stippelde hij een droomreis uit van 35 locaties waar hij en zijn vriendin - danseres/choreografe Ireen Kurers - altijd nog eens heen wilden. Een jaar trokken ze over de aardbol, bezochten plekken in Nepal, Beijing, Mongolië, Japan, Nieuw-Zeeland, Fiji, Peru, Chili en Bolivia en New York. „Ik kwam met een behoorlijk gevulde zak terug, 21 van die momenten.” Elk moment is uniek maar op de hoogvlakte van Boliviaervoeren ze het ene na het andere 'wonder'. „Bloedrode meren, zoutvlakten met hexagon-figures, geiservelden en treinenkerkhoven. Je voelt je na drie dagen weer een kind. Omdat er nog onvermoede dingen zijn die je kunnen betoveren. Je gelooft weer in nieuwe mogelijkheden.”

De kunst was de intense momenten, opgedaan op zijn wereldreis, te vatten in taal. In eigen beheer gaf Brink al enkele boeken uit. „Naast muziek is mijn tweede grote liefde taal. Eigenlijk zijn er nauwelijks boeken over wereldreizen op de markt terwijl het thema bij heel veel mensen op een bucketlist staat. Ik wilde onderzoeken hoe ik deze

momenten in woorden kon vangen.” Hij bedacht een vorm die in de reisliteratuur niet vaak voor komt. „Ik beschrijf de hoogtepunten en weef er verhalen omheen. Het moet net zijn alsof je er zelf bij bent geweest maar zonder dat ik het expliciet benoem. Alle adjectieven heb ik weggestreept. De taal moet het werk doen.” Deze opbouw kan de lezer doen speuren naar het bedoelde hoogtepunt. Alhoewel het ook gewoon gelezen kan worden als avontuurlijk reisboek met persoonlijke beleving en achtergronden. De goede verstaander vindt in het boek ook metaforen voor het verwerkingsproces van Brinks ziekte.

De voormalig Amsterdammer en wereldreiziger, die zijn hart verpandde aan de stad Deventer, werkte anderhalf jaar aan het boek onder de zestiende-eeuwse balken van zijn werkkamer, met uitzicht op de Bergkerk. Dat zijn 'taalexperiment' is geslaagd blijkt uit diverse positieve reacties van uitgeverijen. Uiteindelijk is *Sporen naar de horizon* uitgegeven bij de gerenommeerde uitgever Elmar.

Omdat hij de meest ingewikkeldste muziek niet meer kan spelen, lijkt het onwaarschijnlijk dat Brink het concertpodium nog zal betreden. Dat blijft een diepe wond. „Maar ik ben in staat geweest er afscheid van te nemen en weer onbevengden te kijken.” Brink heeft ideeën voor andere boeken maar concentreert zich voorlopig op het onder de aandacht brengen van *Sporen naar de horizon*. „Je moet het tegenwoordig allemaal zelf doen. Maar ik merk wat het boek doet met mensen. Eigenlijk bijna hetzelfde als de muziek. Uitwisseling, daar gaat het toch om.”

Brink presenteert het boek zondag 1 maart om 15.00 uur bij Praamstra Deventer en geeft vanaf maart lezingen door heel het land.